

BOSNA I HERCEGOVINA
BRČKO DISTRIKT
BOSNE I HECEGOVINE
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HECEGOVINE
Broj: 96 0 P 089840 20 P 3
Brčko, 28.07.2021. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sudija Dragan Tomaš, u pravnoj stvari tužilaca K. (D.) D. iz O., ul. ..., G.(I.) J. iz O., ul. ..., R. (J.) S. iz Ž., ul. ..., B.(K.) N. iz O., ul. ... i B. (D.) D. iz O., ul. ..., koje sve zastupa punomoćnik Ramić Amer advokat iz Brčkog, protiv tuženog Evropskog univerziteta Brčko, ul. Bijeljinska 72-74, koga zastupa punomoćnik Milenko Marjanović advokat iz Brčkog, radi isplate, v.p.s. 50.000,00 KM, nakon održane usmene, glavne i javne rasprave zaključene dana 28.07.2021. godine, u prisustvu punomoćnika tužioca i tuženog, donio je sljedeću

PRESUDU

ODBIJA SE u cjelosti tužbeni zahtjev tužilaca koji glasi:

”

- Raskida se ugovor o studiranju zaključen između tuženog i tužioca K. D. sin D. iz O. broj 226/13 od 28.08.2013. godine;
- Raskida se ugovor o studiranju zaključen između tuženog i tužioca G. J. sin I. iz O. broj 840/13 od 29.10.2013. godine;
- Raskida se ugovor o studiranju zaključen između tuženog i tužilje R. S. kći J. iz Ž. broj 291/13 od 28.08.2012. godine;
- Raskida se ugovor o studiranju zaključen između tuženog i tužilje B. N. kći K iz O. broj 228/13 od 28.08.2013. godine;
- Raskida se ugovor o studiranju zaključen između tuženog i tužioca B.D. sin D. iz O. broj 455/12 od 24.09.2012. godine;

Obavezuje se tuženi da tužiocima na ime povrata uplaćene školarine, isplati slijedeće novčane iznose, kako slijedi:

- K. D. sin D. iz O. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- G. J. sin I. iz O. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- S. R. kći J. iz Ž. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- B. N. kći K. iz O. iznos od 9.750,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;

- B. D. sin D. iz O. iznos od 9.750,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate. ,,

OBAVEZUJU SE tužioci da tuženom naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 5.100,00 KM a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Obrazloženje

Tužioci K. D., G. J., R. S., B. N. i B. D.(u daljem tekstu tužioci) su dana 24.06.2015. godine podnijeli tužbu protiv tuženog Evropskog univerziteta Brčko, radi raskida ugovora i isplate. Prema navodima iz tužbe, tužioci su sa tuženim zaključili ugovore o studiranju i na osnovu istih na ime uplate školarine na račun tuženog uplatili novčani iznos od 30.000,00 KM. Tužioci navode da su putem medija saznali da tuženi nema licencu za obavljanje djelatnosti visokog obrazovanja, te nema status visokoškolske ustanove u BiH. Nakon saznanja da tuženi nema licencu za obavljanje djelatnosti, tužioci su tuženom podnijeli prijedlog za vansudsko poravnanje, na koji tuženi nije dostavio odgovor. Takođe, Odjeljenje za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH je dostavilo jednoj od studentkinja tuženog informaciju da je tuženi izgubio licencu, te da se ne priznaju titule, stručna i naučna zvanja i diplome koje su izdale visokoškolske ustanove bez licence i akreditacije. Zbog svega navedenog tužioci su pokrenuli parnični postupak radi raskida ugovora o studiranju i povrata uplaćenog novca na ime školarine, te svih novčanih iznosa koji su uplaćeni za polaganje ispita zajedno sa troškovima dolaska na predavanje i ispite.

Tužioci su dana 18.05.2016. godine precizirali tužbeni zahtjev tako da glasi:
„Obavezuje se tuženi da tužiocima na ime povrata uplaćene školarine, isplati slijedeće novčane iznose, kako slijedi:

- K. D. sin D. iz O. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- G. J. sin I. iz O. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- S. R. kći J. iz Ž. iznos od 6.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- B. N. kći K. iz O. iznos od 9.750,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;
- B. D. sin D. iz O. iznos od 9.750,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.“

U toku postupka tužioci su naglasili da iz izvedenih dokaza nesporno proističe osnovanost tužbenih zahtjeva tužilaca za raskid ugovora o studiranju sa tuženim i zahtjeva za povrat uplaćenih školarina. Osnovanost tužbenih zahtjeva prevashodno proizilazi iz izvedene materijalne dokumentacije, a osnovanost tužbenih zahtjeva potvrđuju i ostali izvedeni dokazi, prevashodno iskazi tužilaca u ovom predmetu. Pri tome, premda se činjenično-pravna situacija nije suštinski promijenila ni do dana današnjeg, tužioci smatraju da su za odlučivanje o osnovanosti tužbenih zahtjeva u ovom predmetu relevantni oni dokazi i one činjenice koje

su postojale u vrijeme podnošenja predmetne tužbe 2015. godine. Od brojne materijalne dokumentacije koju je tužilačka strana izvela, bitno je osvrnuti se na akt Agencije za znanost i visoko obrazovanje ur. br. 355-03-01/16-16-0002 od 09.05.2016. godine, iz koga jasno proističe da „Agencija za znanost i visoko obrazovanje Republike Hrvatske ne može izvršiti priznavanje kvalifikacija stečenih na navedenoj instituciji, jer se Evropski univerzitet Brčko distrikta BiH ne nalazi na popisu visokoškolskih institucija u Bosni i Hercegovini, odnosno ne posjeduje licencu za rad“. Ovakav stav Agencije za znanost i visoko obrazovanje Republike Hrvatske se zasniva na službenim informacijama nadležnih tijela u Bosni i Hercegovini - Centar za informisanje i priznavanje dokumenata iz područja visokog obrazovanja Bosne i Hercegovine, te konstatuje u navedenom aktu da se „institucija Evropski univerzitet Brčko distrikta BiH ne nalazi na popisu visokoškolskih institucija u Bosni i Hercegovini koji sastavlja Centar za informisanje i priznavanje dokumenata iz područja visokog obrazovanja Bosne i Hercegovine na temelju podataka dobijenih od nadležnih tijela u Bosni i Hercegovini - u ovom slučaju Odjeljenja za obrazovanje Brčko“ pa se na koncu poziva u navedenom aktu i na sam izvor informacija i to zvaničnoj web stranici Centra za informisanje i priznavanje dokumenata iz područja visokog obrazovanja Bosne i Hercegovine. Nadalje, tužioci su istakli da iz sadržaja akta Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH broj predmeta 37-000248/15 od 28.05.2015. godine, tj. informacije dostavljene jednoj od studentkinja iz Republike Hrvatske, jasno proističe da je „dozvola za rad, izdata 28.12.2011. godine Evropskom univerzitetu Brčko, a koja u skladu sa članom 29. stav 6. Zakona o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH predstavlja prvu akreditaciju i licencu, koju je visokoškolska ustanova obavezna obnoviti najkasnije dvije godine nakon dobijanja dozvole, prestala da važi 28.12.2013. godine. Dakle iz sadržaja navedenog akta organa uprave nadležnog u Brčko distriktu BiH za poslove obrazovanja, jasno proističe da tuženi nema ni akreditaciju ni licencu, iz jednostavnog razloga što je ona koju su ranije dobili prestala da važi. U navedenom aktu se u posljednoj rečenici daje jasno i nedvosmisleno upozorenje da je članom 37. stav 2. istog zakona propisano da se ne priznaju akademske titule stručna i naučna zvanja i diplome koje su izdale visokoškolske ustanove bez licence i akreditacije. Dalje, tužioci navode da se iz liste akreditovanih visokoškolskih ustanova u BIH vidi da se tuženi ne nalazi na navedenoj listi, te takođe ni na listi visokoškolskih ustanova u postupku akreditacije. Iz sadržaja informacije o statusu Evropskog univerziteta u Brčko distriktu BiH, jasno je i nedvosmisleno da tuženi ne treba biti uvršten u informaciju o visokoškolskim ustanovama upravo iz razloga jer ne posjeduje licencu i akreditaciju. Tužioci dalje navode da iz rješenja o pristupu informacijama broj 05-37-1-379-2/20 od 04.11.2020. godine, prema kome Evropski univerzitet nije prošao postupak akreditacije u skladu sa članom 49. Okvirnog zakona o visokom obrazovanju u Bosni i Hercegovini, proizilazi da nije upisan u državni registar akreditovanih visokoškolskih ustanova. Tužioci ističu da je članom 2. Ugovora o studiranju koji su zaključeni i predmet osporavanja, tuženi se obavezao da će poslovati u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju, a iz sadržaja gore prethodno navedenih dokumenata proističe da od decembra 2013. godine tuženi ne posluje u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju. U vrijeme zaključenja ugovora o studiranju tuženi je dakle posjedovao licencu i akreditaciju, te se nalazio na zvaničnim informacijama Centra za informisanje i priznavanje dokumenata, dok je nakon zaključenja ugovora, nastupila okolnost da tuženi ne uspijeva da ispuni imperativnu zakonsku obavezu obnavljanja licence i akreditacije najkasnije prije isteka dvije godine, na čemu tužioci zasnivaju svoj tužbeni zahtjev. Tužioci su saglasni da se diplome ne mogu priznati u R. H., ali upravo iz razloga administrativnih prepreka koje proizilaze iz tadašnjeg stava Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH. Tužioci predlažu

da sud usvoji tužbeni zahtjev u cjelosti i tuženog obaveže da tužiocima nadoknadi troškove postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do konačne isplate.

Tuženi je dana 20.08.2015. godine dostavio sudu odgovor na tužbu. U odgovoru na tužbu tuženi osporava tužbeni zahtjev tužilaca u cjelosti, ističe da su navodi tužilaca na kojima zasnivaju tužbeni zahtjev paušalni i neosnovani i predlaže da sud tužbeni zahtjev tužilaca odbije kao neosnovan.

U toku postupka tuženi navodi da na osnovu svih izvedenih dokaza, te završnog izlaganja tužilaca sud može utvrditi sve relevantne i odlučne činjenice i donijeti zaključak da je tužbeni zahtjev neosnovan. Analizom same tužbe proizilazi zaključak da su tužiocima saznali da tuženi nema licencu, dok se nigdje ne spominje akreditacija u konkretnom slučaju do završnog izlaganja, te navode da tuženi u vrijeme njihovog studiranja nije imao ni licencu, ni akreditaciju. Kada su saznali da tuženi nema ni licencu, ni akreditaciju na osnovu akta Agencije iz Hrvatske i na osnovu akta Odjeljenja za obrazovanje, oni zasnivaju svoj stav da tuženi zaista nema ni licencu, ni akreditaciju. Nakon zauzimanja ovakvog stava, tužiocima su samoinicijativno napustili studije kod tuženog, i takoreći jednostrano raskinuli ugovore. Polazeći od Ugovora o studiranju tužiocima pronalaze pravni osnov za raskid i povrat uplaćenih školarina u članu 2. Ugovora o studiranju koji glasi: „Univerzitet se obavezuje da će poslovati u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju, Statutom univerziteta i ostalim podzakonskim aktima“. Tuženi dalje navodi da do zaključenja glavne rasprave, nije navedeno koju je odredbu Zakona o visokom obrazovanju prekršio tuženi, a namjerno ispuštajući određene činjenice u svom završnom izlaganju protivna strana pokušava da naglasi činjenice koje njima idu u korist. Naime, navodi da je zahtjev za akreditaciju podnesen tek 2018. godine, propuštajući da navede da je isti podnesen i 2013. godine što je potvrdio i svjedok Z. B., što znači da je podnesen dan prije isticanja roka od 2 godine u skladu sa zakonom. Tuženi smatra da sud nije nadležan da ispituje zakonitost rada tuženog, već je to u nadležnosti Odjeljenja za obrazovanje, jer to Zakon o visokom obrazovanju jasno propisuje i definiše. Uloga suda u konkretnom slučaju je da utvrdi da li je tuženi ispoštovao obavezu iz ugovora o studiranju i ništa više. Nadalje, bitno je istaći da tužiocima ni jednim dokazom nisu dokazali da tuženi nije poštovao Zakon o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH, jer da je prekršio bilo koju odredbu u skladu sa zakonom bio bi mu zabranjen rad. Tužiocima zasnivaju svoju tužbu na informaciji, dopisu od 28.05.2015. godine, kojim dopisom je poslato obavještenje od strane šefa Odjeljenja M. P. iz njemu poznatih razloga, da je ukinuta licenca i dozvola Evropskom univerzitetu Brčko, a i pored činjenice da je upravni spor bio u toku i da nije bila donijeta presuda Apelacionog suda. Naime, tužiocima zasnivaju svoju tužbu na neistinama i na očekivanjima da će diplome moći koristiti u inostranstvu. Naime, nigdje u ugovoru o studiranju ne piše da će moći nostrifikovati diplomu u H. ili bilo gdje u inostranstvu i to je apsolutno neosnovano. Evropski univerzitet je odobrenjem za rad 2011. godine, dobio i odobrenje i licencu i akreditaciju na 2 godine uz obavezu da u roku od 2 godine podnese zahtjev za akreditaciju, a što je tuženi i učinio. Bitno je da univerzitet podnese zahtjev Odjeljenju za obrazovanje Brčko, a dalje je na Odjeljenju da provodi ostale radnje u cilju akreditovanja Univerziteta. Vrijeme proteklo od podnošenja zahtjeva ne može biti stavljeno na teret tuženom. Svjedok Z. B. je potvrdio da je tuženi poslovao u skladu sa zakonom i imao je pravo da zaključuje ugovore o studiranju i obavlja svoju djelatnost legalno i u skladu sa zakonom. Iz navedenog jasno je zaključiti da za raskid ugovor zbog neispunjenja člana 2

jasno ne postoji. Tužbeni zahtjev je neosnovan i predlaže da sud u cjelosti odbije tužbeni zahtjev tužilaca.

U toku dokaznog postupka saslušani su K. D., G. J., R. S., B. N. i B. D. u svojstvu parničnih stranaka, kao i M. K., i N. S. u svojstvu svjedoka, te je izvršen uvid i čitanje sledeće materijalne dokumentacije: Prijedlog za vansudsko poravnanje radi povrata uplaćene školarine od 18.05.2015.godine sa potvrdom o prijemu pošiljke, Prijedlog za vansudsko poravnanje radi povrata uplaćene školarine od 08.06.2015.godine sa potvrdom o prijemu pošiljke, Informacija o statusu Evropskog univerziteta i Internacionalnog univerziteta u Brčko distriktu BiH od 23.03.2015.godine preuzeta 08.05.2015.godine sa web stranice Centra za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja BiH, Lista visokoškolskih ustanova u postupku akreditacije preuzeta 12.02.2016.godine sa web stranice Agencije za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH, Akt agencije za znanost i visoko obrazovanje ur. broj: 355-03- 01/16-16-0002 od 09.05.2016. godine, ugovor o studiranju tužioca K. D. broj 226/13 od 28.08.2013. godine, ugovor o studiranju tužioca J. G. broj 840/13 od 29.10.2013. godine, ugovor o studiranju tužilje S. R. broj 291/13 od 18.09.2012. godine, ugovor o studiranju tužilje B. N. broj 228/13 od 28.08.2013. godine, ugovor o studiranju tužioca B. D. broj 455/12 od 24.09.2012. godine, Indeks na ime K. D. broj .../13-FT, Indeks na ime G. J. broj .../13-FT, ugovor o studiranju tužilje S. R. sa tuženim broj 314-231/14 od 17.10.2014. godine, indeks na ime R. S. broj .../13-FT, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 07.10.2013, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 16.01.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S.R. od 13.06.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 18.09.2013. uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 12.01.2015, potvrda o naplati naknade od 12.01.2015, potvrda o uplati školarine od 12.01.2015. godine, indeks na ime B. N. broj .../13-FT, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 05.12.2014, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.01.2014, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.06.2014 na iznos od 1.700,00 KM, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.06.2014 na iznos od 800,00 KM, potvrda o uplati rate školarine tužilje B. N. od 28.08.2013. godine na iznos od 500,00 KM, Indeks na ime B. D. broj .../12- FA, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 22.05.2013. godine, uplatnica na ime školarine tužioca B.D. od 26.10.2013. godine, potvrda o otkupu deviza od 26.10.2013 i 22.05.2013. godine, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 29.04.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 15.03.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 14.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 04.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D., II i III rata obje od 21.12.2012 i uplatnica na ime I rate školarine tužioca B. D. od 06.10.2012, potvrda o otkupu deviza od 29.04.2013. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje broj: 37-000248/15 od 28.05.2015. godine, spisak Univerziteta, fakulteta i visokih škola koje su rangirane, među kojima je tuženi na 6. Mjestu, zaključak Kancelarije Gradonačelnika - Inspektorata br: UP-I-37-000186/14 od 30.12.2014. godine, Rješenje Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH br: UP-I-37-000204/11 od 28.12.2011. godine, odluka Vlade Brčko distrikta BiH broj 02-000323/15 od 23.10.2015. godine o usvajanju konačne rang liste za dodjelu stipendija studentima sa područja Brčko distrikta BiH među kojima su i studenti tuženog pod rednim brojem 60. i 84., zaključak Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-000562/16 od 24.05.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37- 000260/17 od 24.03.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-000191/17 od 28.02.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-001441/16 od 03.03.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH -

odgovor na zahtjev broj: 37-001441/16 od 13.01.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH - obavještenje -broj: 37-001441/16 od 21.12.2016.godine, obavještenje Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37- 00536/18 od 26.07.2018.godine upućen Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja u Mostaru, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH Banja Luka i Ministarstvu prosvjete R Srbije, Crne Gore, Hrvatske, Makedonije i Slovenije, lista visokoškolskih ustanova u postupku akreditacije preuzeta 12.02.2016. godine sa web stranice Agencije za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH, rješenje o registraciji Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: O96-o-Reg-i5-oooioo od 05.02.2015. godine , presuda Apelacionog suda Brčko distrikta BiH br: 96 0 U 074737 15 Už 2 od 17.09.2015. godine, akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH br: 37-000112/15 od 16.02.2015- godine, akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH br: 37-000110/15 od 16.02.2015. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj 37-000191/17 od 28.02.2017. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj 37- 001441/16 od 21.12.2016. godine,

Sud je donio Presudu broj: 96 0 P 089840 15 P od 02.05.2016.godine i dopunsku presudu od 07.07.2016. godine, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužilaca u cjelosti. Apelacioni sud Brčko distrikta BiH je donio Rješenje broj 96 0 P 089840 16 Gž od 30.03.2017. godine kojim je uvažena žalba tužilaca i prvostepena presuda Osnovnog suda Brčko distrikta BiH ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje. U ponovljenom postupku sud je donio Presudu broj: 96 0 P 089840 19 P 2 od 17.04.2019. godine i dopunsku presudu od 12.02.2020. godine kojom je tužbeni zahtjev tužilaca odbijen u cjelosti. Apelacioni sud Brčko distrikta BiH je donio Rješenje broj 96 0 P 089840 20 Gž 2 od 02.07.2020.godine kojim se žalba tužilaca uvažava i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta BiH ukida i predmet vraća na ponovno suđenje i kojim se naređuje da se glavna rasprava održi pred drugim sudijom Osnovnog suda Brčko distrikta BiH.

U ponovljenom postupku izvedeni su sljedeći dokazi, preslušane su izjave tužilaca i svjedoka M. K. i N. S., saslušan je Z. B. u svojstvu svjedoka te uvid i čitanje sljedeće materijalne dokumentacije materijalni dokazi: Prijedlog za vansudsko poravnanje radi povrata uplaćene školarine od 18.05.2015.godine sa potvrdom o prijemu pošiljke, Prijedlog za vansudsko poravnanje radi povrata uplaćene školarine od 08.06.2015.godine sa potvrdom o prijemu pošiljke, Informacija o statusu Evropskog univerziteta i Internacionalnog univerziteta u Brčko distriktu BiH od 23.03.2015.godine preuzeta 08.05.2015.godine sa web stranice Centra za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja BiH, Lista visokoškolskih ustanova u postupku akreditacije preuzeta 12.02.2016.godine sa web stranice Agencije za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH, Akt agencije za znanost i visoko obrazovanje ur. broj: 355-03- 01/16-16-0002 od 09.05.2016. godine, ugovor o studiranju tužioca K. D.broj 226/13 od 28.08.2013. godine, ugovor o studiranju tužioca J.G. broj 840/13 od 29.10.2013. godine, ugovor o studiranju tužilje S. R. broj 291/13 od 18.09.2012. godine, ugovor o studiranju tužilje B. N. broj 228/13 od 28.08.2013. godine, ugovor o studiranju tužioca B. D. broj 455/12 od 24.09.2012. godine, Indeks na ime K. D. broj .../13-FT, Indeks na ime G. J. broj .../13-FT, ugovor o studiranju tužilje S. R. sa tuženim broj 314-231/14 od 17.10.2014. godine, indeks na ime R. S. broj .../13-FT, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 07.10.2013, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 16.01.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 13.06.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 18.09.2013. uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 12.01.2015, potvrda o naplati

naknade od 12.01.2015, potvrda o uplati školarine od 12.01.2015. godine, indeks na ime B. N. broj .../13-FT, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 05.12.2014, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.01.2014, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.06.2014 na iznos od 1.700,00 KM, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 16.06.2014 na iznos od 800,00 KM, potvrda o uplati rate školarine tužilje B. N. od 28.08.2013. godine na iznos od 500,00 KM, Indeks na ime B.D. broj .../12- FA, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 22.05.2013. godine, uplatnica na ime školarine tužioca B. D. od 26.10.2013. godine, potvrda o otkupu deviza od 26.10.2013 i 22.05.2013. godine, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 29.04.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 15.03.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B.D. od 14.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 04.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D., II i III rata obje od 21.12.2012 i uplatnica na ime I rate školarine tužioca B. D. od 06.10.2012, potvrda o otkupu deviza od 29.04.2013. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje broj: 37-000248/15 od 28.05.2015. godine, spisak Univerziteta, fakulteta i visokih škola koje su rangirane, među kojima je tuženi na 6. Mjestu, zaključak Kancelarije Gradonačelnika - Inspektorata br: UP-I-37-000186/14 od 30.12.2014. godine, Rješenje Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH br: UP-I-37-000204/11 od 28.12.2011. godine, odluka Vlade Brčko distrikta BiH broj 02-000323/15 od 23.10.2015. godine o usvajanju konačne rang liste za dodjelu stipendija studentima sa područja Brčko distrikta BiH među kojima su i studenti tuženog pod rednim brojem 60. i 84., zaključak Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-000562/16 od 24.05.2017-godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37- 000260/17 od 24.03.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-000191/17 od 28.02.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-001441/16 od 03.03.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH - odgovor na zahtjev broj: 37-001441/16 od 13.01.2017.godine, Akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH - obavještenje -broj: 37-001441/16 od 21.12.2016.godine, obavještenje Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37- 00536/18 od 26.07.2018.godine upućen Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja u Mostaru, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH Banja Luka i Ministarstvu prosvjete R Srbije, Crne Gore, Hrvatske, Makedonije i Slovenije, lista visokoškolskih ustanova u postupku akreditacije preuzeta 12.02.2016. godine sa web stranice Agencije za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH, rješenje o registraciji Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: O96-o-Reg-i5-oooioo od 05.02.2015. godine , presuda Apelacionog suda Brčko distrikta BiH br: 96 0 U 074737 15 Už 2 od 17.09.2015. godine, akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH br: 37-000112/15 od 16.02.2015- godine, akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH br: 37-000110/15 od 16.02.2015. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj 37-000191/17 od 28.02.2017. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj 37- 001441/16 od 21.12.2016. godine, zahtjev upućen Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranje kvalitete i Odjeljenju za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH sa potvrdama o prijemu te potvrdama o prijemu preporučene pošiljke, rješenje Agencije za razvoj visokog obrazovanja i osiguranje kvalitete broj: 05-37-1-379-2/20 od 04.11.2020. godine, akt Centra za informisanje i priznavanje dokumenata iz područja visokog obrazovanja broj 03-33-2-1452-1/20 od 04.11.2020. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje broj: 37-000990/20 od 10.11.2020. godine, akt Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj 37-000260/17 od 24.03.2017. godine, zahtjev za akreditaciju od 10.12.2018. godine, Obavještenje Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj

predmeta: 37- 001265/13 od 14.06.2019. godine, zahtjev za izdavanje akreditacije od 27.12.2013. godine, Akt odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj predmeta 37-000536/18 od 26.07.2018. godine i utvrđeno činjenično stanje te donesena odluka kao u izreci presude.

Na osnovu provedenih dokaza te ocjene istih kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti u smislu odredbi člana 8. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine" broj 28/18 i 6/21, u daljem tekstu: ZPP) ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, a iz sledećih razloga:

Među strankama nije sporna činjenica da su tužioci zaključili ugovore o studiranju sa tuženim, te da su prisustvovali predavanjima i odslušali određen broj predavanja, te da su izvršene uplate rata školarine za koje su dostavljeni materijalni dokazi u spis suda.

Među strankama je sporna činjenica da li je tuženi akreditovan i da li ima licencu za obavljanje djelatnosti visokog obrazovanja i da li ima status visokoškolske ustanove. Slijedom navedenog, ukoliko ne posjeduje licencu za obavljanje visokog obrazovanja i nema status visokoškolske ustanove, sporno je da li se priznaju titule, stručna i naučna zvanja i diplome koje su izdate od strane tuženog ukoliko zaista ne posjeduje ni licencu ni akreditaciju.

Iz ugovora o studiranju tužioca K. D. broj 226/13 od 28.08.2013. godine, ugovora o studiranju tužioca J. G, broj 840/13 od 29.10.2013. godine, ugovora o studiranju tužilje S. R. broj 291/13 od 18.09.2012. godine, ugovora o studiranju tužilje B. N. broj 228/13 od 28.08.2013. godine, ugovora o studiranju tužioca B. D. broj 455/12 od 24.09.2012. godine, Indeksa na ime K.D. broj .../13-FT, Indeksa na ime G. J. broj .../13-FT, ugovora o studiranju tužilje S. R. sa tuženim broj 314-231/14 od 17.10.2014. godine, indeksa na ime R. S. broj .../13-FT, uplatnice na ime školarine tužilje S.R. od 07.10.2013, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 16.01.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 13.06.2014, uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 18.09.2013. uplatnice na ime školarine tužilje S. R. od 12.01.2015, potvrda o naplati naknade od 12.01.2015, potvrda o uplati školarine od 12.01.2015. godine, indeksa na ime B. N. broj .../13-FT, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. od 05.12.2014, potvrda o uplati školarine tužilje B. N. uplati školarine tužilje B. N. od 16.06.2014 na iznos od 700,00 KM, potvrda o uplati školarine tužilje B.N. od 16.06.2014 na iznos od 800,00 KM, potvrda o uplati rate školarine tužilje B. N. od 28.08.2013. godine na iznos od 500,00 KM, Indeks na ime B. D. broj .../12-FA, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 22.05.2013. godine, uplatnica na ime školarine tužioca B. D. od 26.10.2013. godine, potvrda o otkupu deviza od 26.10.2013 i 22.05.2013. godine, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 29.04.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B.D. od 15.03.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 14.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D. od 04.02.2013, uplatnica na ime rate školarine tužioca B. D., II i III rata obje od 21.12.2012 i uplatnica na ime I rate školarine tužioca B. D. od 06.10.2012, potvrda o otkupu deviza od 29.04.2013. godine, proizilazi da su tužioci sa tuženim zaključili ugovore o studiranju, da su uredno izmirivali obaveze prema tuženom. Sud je na osnovu izjava tužilaca saslušanih kao parničnih stranaka i saslušanih svjedoka utvrdio da su tužioci redovno pohađali nastavu i polagali ispite, a što je inače nesporno i nije osporavano u toku postupka. Sud je takođe utvrdio da tuženi nije kršio odredbe pomenutih ugovora. Tuženi je

tužiocima pružio mogućnost da prisustvuju predavanjima i da polažu ispite što su oni i činili, kako su svi tužiocu saslušani kao parnične stranke i sami potvrdili.

Iz Ugovora o studiranju koji su potpisani između tužilaca i tuženog proizilazi da tuženi Evropski univerzitet Brčko ni jednom odredbom navedenih ugovora nije preuzeo obavezu da će tužiocima obezbijediti priznanje diploma u R. H..

Iz Rješenje o ispunjenosti uslova za osnivanje i početak rada Visokoškolske ustanove broj UP-I-37-000204/11 od 20.12.2011. godine utvrđeno je da je Evropski univerzitet Brčko distrikta BiH stekao privremenu licencu i privremenu akreditaciju za obavljanje djelatnosti za koju je registrovan.

Iz Presude Apelacionog suda Brčko distrikta BiH broj. 96 O U 074737 15 Už 2 od 17.09.2015. godine utvrđeno je da je izrekom navedene presude Rješenje Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH broj predmeta : 37-000056/14, broj akta: 1003MP-001/14 od 23.01.2014. godine poništeno i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje.

Iz analize Rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 o U 074737 14 U od 24.01.2014. godine utvrđeno je da je predmetnim rješenjem naloženo odlaganje izvršenja rješenja Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH broj 37- 000056/14 od 23.01.2014. godine do donošenja konačne odluke u upravnom sporu.

Iz uvida u Registar visokoškolskih ustanova na području Brčko distrikta BiH dostavljen od strane službenika za etiku Kancelarija Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj 48-000423/16 od 26.04.2016. godine utvrđeno je da je tuženi upisan pod rednim brojem 4 u Registru.

Iz zapisnika broj: 37-107/14 od 16.12.2014. godine inspektora za obrazovanje prilikom inspekcijuskog nadzora, te uvidom u zaključak UP-I-37-000186/14 od 30.12.2014.godine, utvrđeno je da je postupak inspekcijuskog nadzora obustavljen jer ne postoje nepravilnosti koje se odnose na dozvole za rad Evropskog univerziteta u Brčko distriktu BiH.

Iz Akta Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 37-000112/15, broj akta: 01-1-0100DA-02/15 od 16.02.2015. godine koji je upućen, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranje kvaliteta Bosne i Hercegovine i Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja Bosne i Hercegovine, Agenciji za znanost i visoko obrazovanje R Hrvatske, Ministarstvu prosvete, nauke i tehnološkog razvoja R Srbije, Ministarstvu prosvjete R Crne Gore, Nacionalni informacioni centar R Crne Gore i Ministarstvu za obrazovanje i nauku R Makedonije, kojim se obavještavaju da Evropski univerzitet u Brčko distriktu BiH posjeduje urednu dozvolu za rad i prvu akreditaciju od dana 28.12.2011. godine, a koju je stekao donošenjem Rješenja o ispunjenju uslova za rad broj: UP-I-37-000204/11 od 28.12.2011. godine utvrđeno je da je Evropski univerzitet u spornom momentu posjedovao urednu licencu za obavljanje djelatnosti i da ih obavještava da su javne isprave koje je Evropski univerzitet u Brčko distriktu BiH izdao od 28.12.2011. godine validne, te da se isto obavještenje dostavlja u cilju omogućavanja pokretanja postupka nostrifikacije stečenih

diploma Evropskog univerziteta u Brčko distriktu BiH licima koja su stekla diplome na navedenom univerzitetu.

Iz akta Agencije za znanost i visoko obrazovanje R. Hrvatske ur. broj: 355-03- 01/16-16-0002 od 09.05.2016. godine, utvrđeno je da je na osnovu podataka dobijenih od Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta Agencija za znanost i visoko obrazovanje dostavila informaciju da ne može izvršiti priznavanje kvalifikacija stečenih na navedenoj instituciji (Evropski univerzitet Brčko) jer se tuženi ne nalazi na popisu visokoškolskih institucija u BiH, odnosno ne posjeduje važeću licencu. Nadalje, u aktu se navodi da je u toku upravni spor protiv Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH koji se vodi pred Osnovnim sudom Brčko distrikta BiH, te u momentu sačinjavanja akta Agencija za znanost i visoko obrazovanje ne može priznati ni kvalifikacije stečene na Evropskom univerzitetu Brčko distrikta u vrijeme dok je institucija imala privremenu licencu za rad, dok se ne riješi pravno pitanje bez koga nije moguće utvrditi status Evropskog univerziteta Brčko.

Iz dostavljene liste akreditovanih visokoškolskih ustanova u BiH od 12.02.2016. godine utvrđeno je da momentom pregleda online liste na sajtu <https://hea.gov.ba/>, Evropski univerzitet Brčko nije naveden na listi.

Iz Obavještenja Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-01441/16 od 21.12.2016. godine upućenog Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja u Mostaru, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH, utvrđeno je da je ovim obavještenjem Odjeljenje za obrazovanje Brčko distrikta BiH radi otklanjanja nejasnoća u pogledu statusa pojedinih visokoškolskih ustanova, dostavilo informaciju o statusu tuženog, gdje je jasno navedeno da su izdata Rješenja o ispunjenosti uslova za osnivanje i početak rada visokoškolske ustanove koja predstavljaju i početnu akreditaciju i licencu visokoškolske ustanove.

Iz Obavještenja Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-00536/18 od 26.07.2018. godine upućen Centru za informisanje i priznavanje dokumenata iz oblasti visokog obrazovanja u Mostaru, Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta BiH Banja Luka i Ministarstvu prosvjete R Srbije, Crne Gore, i Hrvatske, Makedonije i Slovenije utvrđeno je da je dostavljena informacija, da je članom 19. Zakona o izmjenama i dopunama izmijenjen član 161. Zakona o visokom obrazovanju u Brčko distriktu BiH gdje je navedeno u bitnom da Rješenje iz člana 29. Zakona o visokom obrazovanju (Službeni glasnik Brčko distrikta BiH, broj 30/09) izdato visokoškolskim ustanovama prije stupanja na snagu ovog zakona predstavlja licencu i prvu akreditaciju visokoškolske ustanove, te da licenca i akreditacija prethodno navedene, važe do rješavanja po zahtjevu za licencu i akreditaciju koji je podnesen prije stupanja na snagu ovog zakona, a u roku koji je određen Zakonom o visokom obrazovanju (Službeni glasnik Brčko distrikta BiH, broj 30/09), i rješavaće se u skladu sa odredbama ovog zakona.

Tužilac K. D. je u svom iskazu naveo da je ugovor o studiranju sa tuženim zaključio 2013. godine, da je bio vanredan student, ali da je plaćao sve obaveze prema tuženom redovno. Dalje je naveo da je platio 3 semestra što ga je koštalo oko 20.000,00 kuna te da je na fakultet dolazio od 10 do 15 puta po semestru pri čemu ga je svaki dolazak koštao od 300 - 400 kuna te da ima indeks fakulteta i da je redovno polagao ispite, ali da je nakon 3 semestra

napustio studiranje jer je putem interneta, a i od nekih institucija u H. saznao da se ne priznaju diplome ove institucije u H. gdje ju je on namjeravao koristiti. Naveo je da se prije upisa na fakultet nije raspitivao o nostrifikaciji diplome stečene kod tuženog u R. H., nego tek kasnije.

Tužilac G. J. je u svom iskazu naveo da je bio vanredan student pa zbog toga nije išao na sva predavanja, ali je dolazio povremeno te da je redovno uplaćivao školarinu, da je dolazio nekoliko puta po semestru iz O. u B. i troškovi puta su bili oko 300,00 kuna po dolasku. Naveo je dalje da je fakultet upisao s namjerom da radi u H., ali kad je čuo od svoje tete da fakultet nije licenciran, on ga je napustio. Takođe je naveo da tuženi nije ispunio prema njemu obavezu iz ugovora koja se odnosi na to da će steći visoki stepen obrazovanja.

Tužilja R. S. je u svom iskazu navela da je upisala Evropski fakultet s namjerom da se sa stečenom diplomom zaposli u A., da je prisustvovala na 95% predavanja, kao i da većinom predavanja nije bila zadovoljna, da za vrijeme studiranja je bila u radnom odnosu, najmanje 2 do 3 puta sedmično je dolazila na fakultet dok je studirala, da pored plaćenih školarina tvrdi da je imala još troškove za kupovinu knjiga, ali joj nisu izdati računi za te izdatke, te da je od nadležnog Ministarstva Republike Hrvatske dobila informaciju da tuženi nema licencu, te da se diplome stečene na tom univerzitetu ne priznaju u R. H.

Tužilja B. N. je u svom iskazu navela je da je za tuženog saznala iz novina gdje je pisalo da tuženi ima licencu, da je upisala fakultet kao vanredni student, ali je dolazila na većinu predavanja, kao i da je putem televizije je saznala da je tuženi imao privremenu licencu na 2 godine i da ju je izgubio nakon isteka tog vremena, te da od 28.12.2013. godine radi bez licence. Dalje je navela da je odslušala 3 semestra, a da fakultet koji je ona upisala traje 10 semestara. Takođe ističe da još nije raskinula ugovor sa tuženim nego je samo prestala dolaziti na predavanja, te da još nije platila ni ispisnicu. Ima pritužbe na predavanja kojima je prisustvovala, ističe da studentima nisu držane vježbe, te da u laboratoriju nisu išli nikako.

Tužilac B. D., u svom iskazu je naveo je da je završio biotehnologiju u H. i htio je da položi razliku ispita u odnosu na farmaceutski fakultet, a odlučio se da upiše Evropski univerzitet u Brčkom iz razloga što mu je bio najbliži. U vrijeme upisa ističe da je tuženi imao licencu, te da je bio priznat. Usmeno je provjerio kod Agencije za znanost u Zagrebu da je fakultet priznat, a to je takođe pročitao i u novinama. Kada je saznao da se fakultet ne priznaje u H. završavao je četvrtu godinu na fakultetu, tada je odustao od studiranja, ali mu je tuženi tražio da uplati i završnu godinu, a kada to nije učinio dobijao je opomene pred tužbu. Iz tog razloga je platio i školarinu za petu godinu. Takođe je istakao da ima potvrdu da se u H. ne priznaje diploma stečena kod tuženog.

Sud nije poklonio vjeru iskazima tužilaca u dijelu koji je u usrotnosti sa materijalnom dokumentacijom u spisu, te predstavljaju subjektivne i paušalne iskaze zasnovane na informacijama koje nisu vjerodostojne i jasne.

Svjedok S.N., jedan od osnivača tuženog, je prilikom saslušanja istakao da je tuženi osnovan 28.12.2011. godine pri čemu je dobio privremenu licencu na period od 2 godine. Osnivači univerziteta su imali obavezu da u roku od 2 godine podnesu zahtjev za akreditaciju što su i učinili. Nakon toga je šef Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH donio

rješenje kojim je tuženom zabranjeno da se dalje bavi djelatnošću, nakon čega je tuženi podnio sudu zahtjev za odgodu izvršenja tog rješenja do okončanja upravnog spora. U roku od 24 sata su dobili rješenje i nastavili su da rade. Nakon toga je Apelacioni sud Brčko distrikta BiH presudio u njihovu korist i poništio sva rješenja Odjeljenja za obrazovanje. Ističe da ne postoji niti je kad postojao nikakav akt kojim je tuženom zabranjen rad, osim tog prvog rješenja čije je izvršenje sud odgodio. Nadalje, ističe da ne može fakultet da garantuje da će diploma biti priznata u nekoj drugoj državi, te da tuženi nije preuzeo takvu obavezu prilikom zaključenja ugovora. Još je rekao da je tuženi priznat na području BiH što dokazuje i činjenica da neki studenti sa tog univerziteta primaju stipendije od strane Vlade Brčko distrikta BiH. Ističe i da su svi tužioci redovno slušali predavanja i polagali ispite.

Svjedok K. M., profesor na Evropskom univerzitetu u Brčkom, u svom iskazu je naveo da smatra da je za nastali spor isključivo odgovorno Odjeljenje za obrazovanje Brčko distrikta BiH koje je donijelo rješenje kojim se zabranjuje tuženom bavljenje djelatnošću i na osnovu tog rješenja poslalo dopis CIP-u koja je skinula Evropski fakultet sa liste visokoškolskih ustanova u BiH. Istakao je da je tuženom dozvola za rad izdata 28.12.2011. godine rješenjem Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH, te da u tom rješenju nigdje ne piše da je dozvola za rad privremena, što znači da tuženi ima dozvolu za rad na neodređeno vrijeme. Svjedok je takođe rekao, da nakon što je tuženom istekla dozvola za rad, Odjeljenje za obrazovanje Brčko distrikta BiH donijelo rješenje kojim se tuženom oduzima dozvola za rad, što nema smisla jer se na taj način oduzima nešto što ne postoji. Osnovni sud Brčko distrikta BiH je naložio da se odloži izvršenje rješenja Odjeljenja za obrazovanje, tako da to rješenje nikada nije bilo izvršno ni pravosnažno. Kasnije je Apelacioni sud Brčko distrikta BiH poništio rješenje Odjeljenja za obrazovanje, te je na taj način i Apelacioni sud Brčko distrikta BiH indirektno potvrdio da tuženi ima dozvolu za rad. Odjeljenje za obrazovanje je imalo dužnost da u roku od 15 dana postupi po presudi Apelacionog suda što nije učinjeno. Svjedok je još istakao da je Registar visokoškolskih ustanova u Brčko distriktu BiH osnovna evidencija za utvrđivanje da li neka visokoškolska ustanova u BiH ima dozvolu za rad ili ne, a Evropski univerzitet je upisan u tom Registru.

Svjedok Z. B. je u svom iskazu naveo da je zaposlen kao šef Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH, te da je Odjeljenje nadležno za izdavanje licence, odnosno dozvole za rad nakon što komisija koju predlaže šef Odjeljenja, utvrdi da su ispunjeni zakonom propisani uslovi za obavljanje djelatnosti visokog obrazovanja. Svi, uključujući i Evropski univerziteti odnosno sve visokoškolske ustanove u Brčko distriktu rade u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju Brčko distrikta, te svi imaju važeću dozvolu za obavljanje djelatnosti i dozvolu za rad. Po Zakonu o visokom obrazovanju je odobrenje za rad ujedno i licenca. U pogledu akreditacija za rad, prije izmjena i dopuna Zakona o visokom obrazovanju prema prethodnim odredbama zakona, davanjem licence i dozvole za rad ujedno je licenca odnosno dozvola predstavljala i početnu akreditaciju, uz obavezu da u roku od 2 godine podnesu zahtjev za akreditaciju. Evropski univerzitet je podnio zahtjev dana 27.12.2013. godine u skladu sa dobijenom licencom, a koja je data 28.12.2011. godine u zakonskom roku. Nakon toga je ponovljen zahtjev 08.12.2018. godine od strane tuženog, i taj zahtjev je išao preko odjeljenja Agenciji za razvoj visokog obrazovanja i osiguranja kvaliteta u Bosni i Hercegovini, i nakon toga je bila u obavezi da formira komisiju od domaćih i međunarodnih stručnjaka što je i uradila 05.01.2021. godine. Postupak akreditacije je u toku i da nije nastupila pandemija na globalnom nivou, postupak bi već bio okončan. Na osnovu

dokumentacije koja je izdata Evropskom univerzitetu Brčko, dozvoljeno je obavljanje djelatnosti koju oni i obavljaju u skladu sa zakonom. Svjedok je naveo da je za potrebe svjedočenja izvršio upoznavanje sa hronologijom dešavanja u proteklim godinama, te ističe da je prvi zahtjev za izdavanje akreditacije podnesen 27.12.2013. godine u skladu sa tada važećim zakonom, Odjeljenje za obrazovanje je 23.01.2014. godine, nakon izvršenog upravnog nadzora oduzelo licencu i zabranilo obavljanje djelatnosti tuženom, ali je to rješenje Apelacioni sud Brčko distrikta poništio presudom od 17.09.2015. godine i predmet vratio Odjeljenju za obrazovanje na ponovno rješavanje. Odjeljenje za obrazovanje je donijelo zaključak od 12.01.2015. godine o prekidu postupka izdavanja akreditacije do okončanja postupka upravnog nadzora nad radom Evropskog univerziteta Brčko distrikta BiH. U ponovljenom postupku formirana je komisija koja je izvršila upravni nadzor nad radom univerziteta, te nakon otklonjenih nedostataka utvrđenih u postupku upravnog nadzora donijelo je zaključak o obustavljanju postupka upravnog nadzora. Svjedok je dalje naveo da u prethodnim godinama, studenti koji su ispunili uslove za dobijanje stipendije od Vlade Brčko distrikta sa Evropskog Univerziteta su iste i dobili.

Sud je poklonio vjeru iskazima svjedoka Z. B., M. K. i N. S., s obzirom da su isti jasni koncizni i u cjelosti saglasni sa materijalnom dokumentacijom koja se nalazi u spisu. Objektivnost i preciznost iskaza koji nisu u međusobnoj suprotnosti, a apsolutno odgovoraju činjeničnom stanju koje je utvrđeno na osnovu materijalne dokumentacije opredjeljuje sud da pokloni povjerenje iskazima ovih svjedoka.

Član 124. Zakona o obligacionim odnosima Brčko distrikta BiH ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 - u daljem tekstu ZOO) propisuje da u dvostranim ugovorima, kad jedna strana ne ispuni svoju obavezu, druga strana može, ako nije što drugo određeno, zahtijevati ispunjenje obaveza ili, pod uslovima predviđenim ovim zakonom, raskinuti ugovor prostom izjavom, ako raskid ugovora ne nastupa po samom zakonu, a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete.

Član 132. ZOO-a propisuje da raskidom ugovora obje strane su oslobođene svojih obaveza, izuzev obaveze na naknadu eventualne štete.

Slijedom utvrđenih činjenica, a vodeći se primjenom člana 7. ZPP-a koji u svom stavu 1. propisuje da su stranke dužne da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, u vezi sa članom 246. istog zakona koji propisuje daje svaka stranka dužna je dokazati činjenice na kojima zasniva svoj zahtjev, sud nalazi utvrđenim sledeće činjenice na kojima zasniva odluku kao u izreci presude.

Tužilac K. D. je u svojoj izjavi naveo da se on, a ni ostali tužioci prije upisa na Evropski univerzitet u Brčkom nisu raspitali o statusu diploma sa tog fakulteta u R. H. Sud smatra da svaki student ima pravo slobodnog izbora prilikom odabira i upisa na visokoškolsku ustanovu, te tom prilikom je u obavezi da izabere najbolji i najpovoljniji univerzitet u skladu sa svojim interesima. U konkretnom slučaju, u interesu tužilaca je bilo da se informišu o statusu visokoškolske ustanove na koju se upisuju, posebno uzimajući u obzir činjenicu da se ta ustanova nalazi u drugoj državi. Tuženi je u konkretnom slučaju, a shodno Ugovoru pružio svim studentima podjednake uslove za studiranje, dok je prava i obaveze propisao u skladu sa zakonom i time obezbjedio jednakost i transparentnost u postupanju. Sve informacije koje su

eventualno sporne su bile dostupne kako pravnim, tako i fizičkim licima, te s tim u vezi, na tužiocima je bila odluka da li će prihvatiti stanje kakvo jeste ili neće jer Ugovor predstavlja konsenzus volja dvije strane.

Sud je u cjelosti prihvatio iskaz svjedoka K.M. koji je istakao da dozvola za rad tuženog nije ograničena, te samim tim važi neodređeno vrijeme. Isti svjedok je istakao i da je tuženi upisan u Registar visokoškolskih ustanova u Brčko distriktu čime se dokazuje da tuženi ima svojstvo visokoškolske ustanove i samim tim ima i licencu, odnosno dozvolu za rad. Uvidom u Odluku o usvajanju konačne rang liste za dodjelu stipendija Vlade Brčko distrikta BiH za 2015. godinu, sud je utvrdio da studenti Evropskog univerziteta primaju stipendiju Vlade Brčko distrikta BiH. Dovodeći u vezu iskaz ovog svjedoka sa iskazom svjedoka Z. B., jasno se može izvesti zaključak da je Evropski univerzitet u zakonom propisanom roku od 2 godine, podnio zahtjev za akreditaciju, i da u toku postupka i nakon podnošenja zahtjeva nikada nije pravosnažno oduzeta licenca i dozvola za rad Evropskom univerzitetu. Nakon dobijanja privremene licence i podnošenja zahtjeva za akreditaciju donesen je zaključak kojim se prekida postupak do okončanja inspeksijskog nadzora, koji je trajao određen broj godina. Za vrijeme trajanja inspeksijskog nadzora odluke komisije su više puta ukidane i vraćane na ponovno odlučivanje do momenta do kada je konačnom odlukom obustavljen inspeksijski nadzor i nastavljen postupak akreditacije odnosno, ponovo podnesen zahtjev za akreditaciju.

U konkretnom slučaju u spis suda nije dostavljen dokaz koji bi se odnosio na činjenicu da nakon prekida postupka do okončanja, nije nastavljen postupak po prethodnom zahtjevu za akreditaciju ali je podnesen novi, te sud cijeni da s obzirom da zahtjev koji je prvobitno podnesen nikada nije odbijen te samim tim postoji kontinuitet u vremenu trajanja postupka, a kojim nije mogao tuženi upravljati svojevrijedno, već je ishod zavisio od Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH.

Opšte poznata je činjenica koja vlada u cijeloj Evropi je da se priznanje stečenih diploma (iako tužiocima i nisu stekli diplomu) se vrši po propisima svake zemlje u kojoj se podnese zahtjev za priznanje stečene diplome, i to svaka zemlja reguliše svojim propisima i ne znači da će stečena diploma u cjelosti biti priznata u zemlji u kojoj se traži priznanje. Kako tužiocima nisu stekli diplomu, to nisu ni mogli zatražiti priznanje diplome u R. H..

Pored toga, opšte poznato je da postupak priznanja diplome u stranoj državi ne sprovodi univerzitet koji je izdao diplomu nego, nadležni upravni organi države u kojoj se priznanje traži. Stoga, tuženi, kao univerzitet, nema nikakve mogućnosti tužiteljima obezbijediti priznanje diploma u drugim državama.

Uvidom u Presudu Apelacionog suda Brčko distrikta BiH broj: 96 o U 074737 15 Už 2 od 17.09.2015. godine, Akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 37-000112/15 od 16.02.2015. godine, Akt Gradonačelnika Brčko distrikta BiH broj: 37-000110/15 od 16.02.2015. godine, Rang listu univerziteta u BiH pribavljenu putem interneta, Rješenje o registraciji Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj: O96-o-Reg-i5-oooioo od 05.02.2015. godine sa obrascem Zaključak Kancelarije Gradonačelnika - Inspektorata br: UP-I-37-000186/14 od 30.12.2014. godine, Odluke o usvajanju konačne rang liste za dodjelu stipendija Vlade Brčko distrikta BiH i Registar visokoškolskih ustanova na području Brčko distrikta BiH, sud je utvrdio da su neosnovani navodi tužilaca da tuženi Evropski univerzitet

Brčko distrikta BiH nema status visokoškolske ustanove u BiH i da je tuženi izgubio licencu i akreditaciju, a posebno cijeneći navode svjedoka Z. B..

Naime, tužioci nisu dokazali da je tuženom zabranjen rad i oduzeta licenca, a teret dokazivanja je na strani tužilaca jer tužioci upravo žele raskid ugovora iz razloga što kako tužioci navode, tuženi ne posjeduju licencu kao visokoškolska ustanova, a uz to treba istaći da se tuženi nije ni obavezao Ugovorom i garantovao da će se njihove diplome moći nostrifikovati u drugim državama, jer svaka država zasebno donosi sopstvene propise vezane za nostrifikaciju diploma pa je zbog toga tužbeni zahtjev tužilaca u cjelosti neosnovan, a dok je sve druge obaveze iz Ugovora tuženi ispunio a tužioci to nisu tokom postupka osporavali i navodili kao dokaz za eventualni raskid ugovora. Pored navedenog, navodi tužilaca o tome da se u H. ne priznaju diplome stečene na Evropskom univerzitetu zasnivaju se na paušalnim tvrdnjama, jer niti jedan od tužilaca nije stekao diplomu na Evropskom Univerzitetu, nije predao za nostrifikaciju iste i dostavio sudu dokaz da njihova diploma nije nostrifikovana odnosno da ne važi u H., a prema članu 7. u vezi sa članom 246. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH svaka stranka dužna je dokazati činjenice na kojima zasniva svoj zahtjev.

Tužioci takođe ističu da se tuženi u Ugovorima obavezao da će poslovati u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH i pozivaju se na član 37. stav 2. Zakona koji kaže da se ne priznaju akademske titule, stručna i naučna znanja i diplome koje su izdale visokoškolske ustanove bez akreditacije i licence. Međutim, član 38. Zakona o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH stav 1. kaže da ukoliko se na osnovu nadzora u skladu sa zakonom utvrdi daje Visokoškolska ustanova prestala ispunjavati propisane uslove, a uočeni propusti se ne mogu otkloniti bez ozbiljnih posledica po kvalitet studija, nadležno Odjeljenje oduzima licencu na osnovu mišljenja i preporuka za osnivanje i zatvaranje Visokoškolskih ustanova. U konkretnom slučaju akt kojim se oduzima licenca i akreditacija tuženom koju je stekao dana 28.12.2011. godine je bio predmetom raspravljanja u upravnom sporu, koji je pravosnažno okončan na način da je poništeno rješenja kojim je oduzeta licenca i akreditacija i zabranjen rad tuženom, a s obzirom da je tuženi u skladu sa članom 29. stav 6 u vezi sa članom 161. Zakona o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH, podnio zahtjev za produženje licence odnosno obnavljanje iste, u zakonom propisanom roku, sud je našao utvrđenim da je tuženi tokom procesa studiranja i tokom kompletnog parničnog postupka, posjedovao važeću licencu i akreditaciju za obavljanje djelatnosti radi koje je osnovan.

Nad tuženim je proveden postupak upravnog nadzora, te je završio obustavom postupka gdje je utvrđeno da tuženi ispunjava sve uslove za obavljanje svoje djelatnosti. Sijedom navedenog, da je organ koji sprovodi upravni nadzor uočio tako velike propuste koji se kako to kaže zakon ne mogu otkloniti bez ozbiljnih posledica na kvalitet studija, to bi se sigurno od nadležnih organa donijela odluka gdje se oduzima licenca tuženom i gdje bi se naredilo zatvaranje tuženog kao Visokoškolske ustanove, a do toga nije došlo, pa stoga sud smatra da nema osnova isticanje tužilaca da tuženi nije poslovao u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju Brčko distrikta BiH kako se obavezao predmetnim ugovorom, jer da su utvrđeni bilo kakvi propusti i neregularnosti koje bi izazvale ozbiljne posledice na kvalitet studija, to bi sigurno rezultovalo oduzimanem licence tuženom i zatvaranje istog kao Visokoškolske ustanove.

S obzirom na navedeno, sud je odbio tužbeni zahtjev koji se temelji isključivo na tvrdnji tužilaca da je tuženi prekršio odredbu člana 2. Ugovora o studiranju, jer nije poslovao u skladu sa Zakonom o visokom obrazovanju. Naime, činjenica da je tuženi uredno dobio rješenje u 2011. godini kojim je utvrđeno da ispunjava uslove za obavljanje djelatnosti i da je Zakonom o visokom obrazovanju jasno propisana procedura koju je neophodno ispuniti da bi se nastavilo dalje obavljanje djelatnosti govori u prilog činjenici da je tuženi podnošenjem zahtjeva u 2013. godine ispunio svoju obavezu gdje je usljed objektivnih razloga došlo do odlaganja postupka, ali ne krivicom tuženog. Tuženi je uredno podnio zahtjev o kome nikada nije odlučeno, te je pored podnesenog zahtjev podnio još jedan koji je ušao u redovnu proceduru i rezultovao vođenjem postupka dobijanja akreditacije i produženja licence za obavljanje djelatnosti.

Sud nalazi bitnom ocijeniti dva dokaza na kojima se zasnivaju tvrdnje tužilaca u bitnom da tuženi nema valjanu akreditaciju, ni licencu i da temeljem svega nevedenog imaju pravo postaviti i tražiti da tužbeni zahtjev kako je postavljen bude od strane suda i usvojen kao takav. Iz dostavljene liste akreditovanih visokoškolskih ustanova u BiH od 12.02.2016. godine proizilazi da momentom pregleda online liste na sajtu <https://hea.gov.ba/>, Evropski univerzitet Brčko nije naveden na listi, dok iz akta Agencije za znanost i visoko obrazovanje ur. br. 355-03-01/16-16-0002 od 09.05.2016. godine, proizilazi da je Agencija za znanost i visoko obrazovanje u navedenom aktu dostavila informaciju da se Evropski univerzitet zaista ne nalazi na listi visokoškolskih ustanova, ali upravo iz razloga što je u toku upravni spor koji je pokrenuo Evropski univerzitet protiv Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta, i da se iz navedenih razloga ne može izvršiti priznavanje kvalifikacija stečenih na navedenoj instituciji. Naime, u navedenom aktu jasno stoji da s obzirom da nije regulisan pravi status Evropskog univerziteta, nije moguće izvršiti priznavanje kvalifikacija stečenih na ovom univerzitetu. Naime, navedeni akti prema ocjeni suda nemaju snagu dokaza koji bi mogao u bitnom da promijeni odluku suda sve i da se cijene kao utvrđena činjenica. U konkretnom slučaju navedeni dokazi su zasnovani na pogrešnim informacijama, koje su takođe pogrešno tumačene i iznesene u ovim aktima a da je pri tome jasno navedeno da i dalje traje postupak utvrđivanja statusa navedene visokoškolske ustanove. U momentu donošenja ovakvih akata, u toku je bio upravni spor radi poništenja akta Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH, koje je dostavljalo informacije bez naznake da je u toku postupak i da ni jedna odluka nije konačna i pravosnažna. Zasnivanje tužbenog zahtjeva na ovakvim aktima ne daje na težini tužbenog zahtjeva već ga diskvalifikuje u kompletnom postupku upravo iz razloga što su informacije na kojima se zasnivaju ovi akti nepotpune i netačne u konkretnom slučaju. Dodatno u prilog ovakvoj odluci idu i sljedeći dokazi: rješenje Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH broj predmeta 37-000056/14, broj akta: 1003MP-001/14 kojim se oduzima licenca i zabranjuje rad Evropskom univerzitetu Brčko, zbog prestanka ispunjavanja uslova za rad i utvrđenih nedostataka i propusta u radu koji neotklonjivi ili se ne mogu otkloniti bez ozbiljnijih posljedica, nakon čega je doneseno Rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 o U 074737 14 U od 24.01.2014. godine kojim rješenjem je naloženo odlaganje izvršenja rješenja Odjeljenja za obrazovanje Vlade Brčko distrikta BiH broj 37-000056/14 od 23.01.2014. godine do donošenja konačne odluke u upravnom sporu. Iz zapisnika broj: 37-107/14 od 16.12.2014. godine inspektora za obrazovanje prilikom inspekcijskog nadzora, te uvidom u zaključak UP-I-37-000186/14 od 30.12.2014.godine, sud je utvrdio da je postupak inspekcijskog nadzora obustavljen jer ne postoje nepravilnosti koje se odnose na dozvole za rad Evropskog univerziteta u Brčko distriktu BiH. Navedena

dokumentacija kada se dovede u vezu sa iskazima svjedoka M.K. i Z.B. u bitno potvrđuju činjenicu da tokom kompletnog postupka tuženi posjeduje urednu licencu i privremenu akreditaciju za koju je podnio zahtjev da se obnovi u zakonom propisanom roku, dok ni jedan akt Odjeljenja za obrazovanje kojim se oduzima licenca i zabranjuje rad Evropskog univerziteta nije stekao svoju pravosnažnost u konkretnom postupku sve do okončanja upravnog spora koji je okončan u korist tuženog.

Zaključak Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37-000562/16 od 24.05.2017. godine, Akte Odjeljenja za obrazovanje Brčko distrikta BiH broj: 37- 000260/17 od 24.03.2017. godine, broj: 37-000191/17 od 28.02.2017. godine, broj: 37- 001441/16 od 03.03.2017. godine, broj: 37-001441/16 od 13.01.2017. godine, broj: 37- 001441/16 od 21.12.2016. godine, sud je cijenio samo u dijelu koji je bitan i predstavlja dodatni dokaz koji suštinski doprinosi stavu da licenca tuženog nikada nije pravosnažno ukinuta i da egzistira od momenta prvog rješenja, dok je akreditacija u zakonom propisanom postupku pokrenuta i usljed objektivnih okolnosti i dalje traje postupak.

Slijedom svega navedenog, razmatrajući primjenu člana 124. ZOO-a u vezi sa članom 132. istog zakona, sud je temeljem svih provedenih dokaza i utvrđenih činjenica u toku postupka, izveo jasan zaključak da su u konkretnom slučaju tužioci svojevolumeno napustili studije kod tuženog, iz subjektivnih razloga koji nisu bili utemeljeni zvaničnim podacima. S obzirom da su samovoljno napustili pohađanje nastave, odnosno prestali da uplaćuju preostalu školarinu do završetka studija, ima se smatrati da su nastupili u smislu jednostranog raskida ugovora. S obzirom na činjenicu da su glavni razlozi za ovakvo postupanje zasnovani na informacijama iz medija i netačnim i nepotpunim podacima, a što je sud utvrdio u toku postupka, jasno je da je u cjelosti neosnovano potraživanje u pogledu povrata uplaćenih školarina tužiocima. Naime, da bi došlo do povrata školarina u konkretnom slučaju potrebno je da je ugovor raskinut saglasnošću volja obje strane, što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Naime, tužioci su samovoljno napustili studije i bez objektivnog razloga odlučili da ne nastave iste, ostajući pri stavu da je tužilac bio u obavezi da obezbijedi odnosno garantuje nostrifikaciju diploma u inostranstvu, a što nije obaveza tužioca u skladu sa materijalnom dokumentacijom i pozitivnim pravnim propisima.

Ostale dokaze sud je cijenio, ali ih nije posebno obrazlagao, jer nebi doveli do drugačije odluke suda.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno, sud je odlučio kao u izreci presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka zasniva se na odredbi čl. 120. stav 1. ZPP- a.

Troškovi tuženog se sastoje od troškova advokatu za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 300,00 KM, kao i troškova advokatu za zastupanje na ročištima i to: pripremnom ročištu od 15.02.2016. godine u iznosu od 300,00 KM, na pripremnom ročištu održanom dana 24.03.2016. godine u iznosu od 300,00 KM, ročištu za glavnu raspravu održanom dana 16.05.2016. godine i ročištu za glavnu raspravu održanom dana 02.06.2016.godine u iznosu od 300,00 KM, a sve u skladu sa Tarifom o nagradama za rad advokata Republike Srpske od 18.12.1999. godine a vodeći računa o Nalogu Supervizora o usaglašavanju i zamjeni novih entitetskih zakona u Brčko distriktu BiH od 16.07.2003. godine, što predstavlja ukupan iznos

od 1.500,00 KM a koji troškovi su obračunati u vrijeme preduzimanja radnji i važenja Tarife u vrijeme preduzetih radnji. Pored ovih troškova tuženom su dosuđeni troškovi za zastupanje na pripremno ročište 13.03.2019. godine i pripremnom ročištu od 01.04.2019.godine, ročištu za glavnu raspravu od 17.04.2019. godine, po svakom ročištu po 300 bodova a u skladu sa tarifnim brojem 2 a vrijednost boda je 2,00 KM prema članu 14. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS iz 2005. godine a u vezi sa Zakonom o advokatskoj djelatnosti u Brčko distriktu BiH, člana 6. i člana 7. tako da troškovi predstavljaju iznos od 600,00 KM po svakom ročištu, pa bi troškovi tuženog predstavljali iznos od 1.800,00 KM koji su i dosuđeni tuženom. U ponovljenom postupku održana su tri ročišta i to dana 27.04.2021. godine, 28.05.2021. godine i 28.07.2021. godine, te slijedom navedenog tuženom su dosuđeni troškovi za zastupanje na pripremno ročište 27.04.2021. godine i pripremnom ročištu od 28.05.2021.godine, ročištu za glavnu raspravu od 28.07.2021. godine, po svakom ročištu po 300 bodova a u skladu sa tarifnim brojem 2 a vrijednost boda je 2,00 KM prema članu 14. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS iz 2005. godine a u vezi sa Zakonom o advokatskoj djelatnosti u Brčko distriktu BiH, člana 6. i člana 7. tako da troškovi predstavljaju iznos od 600,00 KM po svakom ročištu, pa bi ukupni troškovi tuženog predstavljali iznos od 1.800,00 KM, što u ukupnom čini dosuđene troškove u iznosu od 5.100,00 KM.

Sud nije tuženom dosudio troškove za sastav podneska od 18.02.2016. godine iz razloga što se ne radi o obrazloženom podnesku.

SUDIJA
Dragan Tomaš

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta BiH, u roku od 30 dana od dana prijema prepisa presude. Žalba se predaje se putem ovog suda u tri primjerka.